

Arrest

nr. 80 300 van 26 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 november 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 4 maart 2009 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 27 maart 2009 een eerste asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 2 augustus 2010 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die op 17 september 2010 werden ingetrokken. Het beroep bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen werd bijgevolg op 9 november 2010 verworpen (RvV 9 november 2011, nr. 50 941).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 27 januari 2011 nieuwe beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers op 28 april 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 28 april 2011, nr. 60 515).

1.4. Verzoekers dienden op 14 november 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 22 november 2011 beslissingen van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoekers werden hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen. Deze zijn als volgt gemotiveerd:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten S; M. M. (...)

geboren te (...)

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 14/11/2011 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 12 maart 2009 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 24 december 2009 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 3 augustus 2010 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen deze beslissing introk, dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing werd verworpen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 januari 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28 april 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 14 november 2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij een brief naar voren brengt die zijn vader aan de wijkraad schreef en het antwoord van de wijkraad met de bevestiging van de problemen van de betrokken waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijke brief reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat hij een gesolliciteerd karakter heeft, dat de inhoud terugslaat op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de brief verstuurd zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten N.(...)N.(...)

geboren te (...)

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan
die een asielaanvraag heeft ingediend op 14/11/2011 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 12 maart 2009 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 24 december 2009 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 3 augustus 2010 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen deze beslissing introk, dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing werd verworpen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 januari 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28 april 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 14 november 2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat haar man een brief naar voren brengt die haar schoonvader aan de wijkraad schreef en het antwoord van de wijkraad met de bevestiging van de problemen van de betrokkene waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijke brief reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag, dat hij een gesolliciteerd karakter heeft, dat de inhoud terugslaat op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de brief verstuurd zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene ingaat op haar gezondheidstoestand waarbij opgemerkt moet worden dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoekers stellen hieromtrent het volgende:

“(…)

A. Algemene principes:

Op grond van de wet van 29 juli 1991 moeten bestuurshandelingen met een individuele draagwijdte, waarvan niet betwist kan worden dat de bestreden beslissing hiervan deel uitmaakt, formeel worden gemotiveerd.

Aan de burger moeten de redenen die hebben geleid tot de bestuurshandeling, uitdrukkelijk worden bekendgemaakt.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de materiële motiveringsplicht inhoudt, legt de overheid op om haar beslissingen te steunen op grond van draagkrachtige elementen.

De bestuurshandeling vermeldt de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen (artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen).

Bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dit laatste houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing en zij moet draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

Op grond van het materieel motiveringsbeginsel moet elke administratieve rechtshandeling steunen op juiste en coherente feitelijke gegevens en rechtens aanvaardbare motieven.

Voormeld beginsel kan worden verwoord als dat de feitelijke elementen van de motivering moeten overeenstemmen met de werkelijkheid, de motiveringen elkaar niet mogen tegenspreken en coherent moeten zijn.

Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden.

Zij dient de beslissing te steunen op een correcte en zorgvuldige feitenvinding.

Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. (MAST, A., Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, 917, P. 49).

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt. "Dat het zorgvuldigheidsprincipe impliceert dat de bevoegde overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Dat dit laatste veronderstelt dat de bevoegde overheid haar beslissingen steunt op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat de bevoegde overheid zich op alle

mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen." (RvSt. 27 december 2001 nr. 102.366).

B. Toepassing:

Artikel 5 1/8, van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 stelt het volgende:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.) De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

In tegenstelling tot hetgeen verweerder in de bestreden beslissingen dd. 22 november 2011 laat uitschijnen, hebben verzoekers n.a.v. hun tweede asielaanvraag dd. 14 november 2011 wel degelijk nieuwe elementen aangebracht.

Meer bepaald stelde verzoeker dat zijn leven en dat van zijn gezin nog steeds in gevaar is in Afghanistan en dat hij in de huidige omstandigheden onmogelijk kan terugkeren gezien zijn veiligheid niet gegarandeerd is.

Zoals verzoekers n.a.v. hun eerste asielaanvraag reeds hadden aangehaald, herhaalden zij in het kader van hun tweede asielaanvraag dd. 14 november 2011 dat de problemen waarvoor zij Afghanistan hadden verlaten, nog steeds bestaan.

De asielaanvraag van verzoekers was o.a. gebaseerd op het feit dat zij in Afghanistan opnieuw het slachtoffer zullen worden van een aanslag en bedreigingen door leden van de Taliban hetzij familieleden van verzoekers moeder die gekant waren tegen het gemengde huwelijk van verzoekers vader en dat de autoriteiten hen niet voldoende bescherming zullen kunnen geven hiertegen.

De vrees van verzoekers is wel degelijk gegrond.

Gelet op de uiteenzetting die zij hebben gegeven, staat het vast dat verzoekers in Afghanistan geen normaal leven zullen kunnen hebben.

Daarnaast heeft verweerder geen, minstens onvoldoende rekening gehouden met het belang en de waarde van de door verzoeker bijgebrachte **nieuwe stukken**.

Verweerder heeft de nieuwe stukken ten onrechte geringschat.

Verzoeker legde de volgende documenten voor:

1) originele brief van zijn vader gericht aan de wijkraad van zijn herkomstregio in Afghanistan waarin de persoonlijke moeilijkheden van verzoeker werden beschreven en waarin de redenen van verzoekers vlucht uit Afghanistan werden toegelicht; de wijkraad stempelde de brief af ter bevestiging van de inhoud van de brief.

2) De originele briefomslag waarin de betreffende brief vervat zat.

De door verzoekers voorgelegde nieuwe stukken spreken voor zich en bewijzen dat zijn vrees om bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan het slachtoffer te zullen worden van vervolgingen wel degelijk ernstig dient te worden genomen.

Het is duidelijk dat verweerder ten onrechte de door verzoeker bijgebrachte nieuwe stukken geringschat heeft.

De elementen in verzoekers asioldossier tonen duidelijk aan dat hun veiligheid wel degelijk in gevaar is in Afghanistan.

Verweerder schendt duidelijk de motiveringsverplichting.

Er kan geen enkele twijfel bestaan over het feit dat verzoekers n.a.v. hun tweede asielaanvraag wel degelijk bijkomende, nieuwe gegevens hebben voorgelegd aangaande hun vrees voor vervolging. Hun verklaringen die zij aflegden bij de DVZ dd. 22 november 2011 spreken voor zich en laten niet de minste twijfel bestaan.

Ten onrechte heeft verweerder deze nieuwe gegevens niet aan een grondiger onderzoek onderworpen, en dit om de enige reden dat de vorige asielaanvraag van verzoekers reeds was afgewezen.

Het argument dat de envelop die verzoeker had voorgelegd en waarin het nieuwe stuk vervat zat, “enkel maar is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben”; of dat informatie in de brief een gesolliciteerd karakter zou hebben; kan niet weerhouden worden.

Dergelijke weigeringsmotieven zijn niet ernstig te noemen, verre van.

Het is niet redelijk om te suggereren dat aan de buitenkant van een envelop zou moeten worden bijgeschreven wat de inhoud is van deze envelop.

Zo iets gebeurt in de praktijk nooit.

Idem aangaande het beweerde gesolliciteerde karakter van de brief van verzoekers vader.

Verweerder heeft ten onrechte geen rekening gehouden met de Afghaanse lokale gebruiken en tradities.

In verzoekers herkomstregio is deze werkwijze —waarbij een familielid de inhoud van een plechtige verklaring laat ‘officialiseren’ door een rand van wijzen, die de echtheid van de feiten bevestigt; de enige manier om zowel de authenticiteit van een bepaald document alsook waarachtigheid van de feiten (die erin worden beschreven) te kunnen aantonen.

De door verzoekers voorgelegde documenten, waren wel degelijk minstens een begin van bewijs, die in het kader van een grondiger onderzoek terzake, wel degelijk nuttige gegevens m.b.t. hun problemen hadden kunnen verschaffen.

Door geen ernstig onderzoek te (willen) voeren naar de door verzoekers voorgelegde nieuwe elementen, heeft verweerder de perken van zijn beoordelingsbevoegdheid overschreden.

Bewijslast:

Hoewel in principe de bewijslast in de eerste plaats rust op bij de kandidaat vluchteling, dient dit genuanceerd te worden:

“In most cases a person fleeing from persecution will have arrived with the barest necessities and very frequently even without personal documents.

Thus, while the burden of proof in principle rests on the applicant, the duty to ascertain and evaluate all the relevant facts is shared between the applicant and the examiner.”

Vrij vertaald:

In de meeste gevallen zal een persoon, op de vlucht voor vervolging, aangekomen zijn met enkel het hoogst noodzakelijke en vrij vaak zonder enige persoonlijke documenten.

Bijgevolg, hoewel de bewijslast in beginsel rust bij de asielaanvrager; wordt de plicht om alle relevante feiten te verifiëren en evalueren verdeeld tussen aanvrager en examinerator.

(UNHCR, “Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”, 1979, heruitgegeven, Genève, januari 1992, nr. 196).

Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder alle haar ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of de nieuwe door verzoeker aangehaalde elementen al dan niet verifieerbare informatie bevatten aangaande zijn problemen.

Voordeel van de twijfel:

(2) Benefit of the doubt

(...)

(UNHCR, “Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”, 1979, heruitgegeven, Genève, januari 1992, nr. 196).

Bovendien zal de asielzoeker het voordeel van de twijfel genieten op voorwaarde dat zijn of haar verklaringen geloofwaardig zijn en er geen goede redenen zijn om dit voordeel niet te verlenen.

In casu bestaat er geen ernstige reden om dit voordeel van de twijfel niet te verlenen aan verzoekers.

Verzoekers kunnen om evidente redenen niet meer terugkeren naar Afghanistan uit vrees om er vervolgd te zullen worden.

Voor verzoekers is het duidelijk dat hun veiligheid in gevaar is in Afghanistan alwaar zij geen normaal leven zal kunnen leiden.

Er is geen ernstige reden om te twijfelen aan de verklaringen van verzoekers.

Verweerder heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had verweerder minstens het dossier van verzoekers dienen over te dragen aan het CGVS, zodat nadien —in het kader van de verdere onderzoeksfase van hun asielaanvraag

door het CGVS, deze laatste een volledig onderzoek had kunnen wijden aan alle gegevens van het dossier en rekening kunnen houden met de opmerkingen en argumenten van verzoekers.

In de huidige stand van het dossier was het dan ook niet mogelijk om de versie van verzoekers te weren zonder een grondig(er) onderzoek te voeren naar de elementen die zij hadden aangehaald n.a.v. hun tweede asielaanvraag.

Het relaas van verzoekers vereiste aldus zeker een verdergaand onderzoek door hetzij verweerder, hetzij het CGVS, dat onmogelijk in de procedure van "weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag" kan beoordeeld worden, maar wel in de latere procedure voor het CGVS.

De door verweerder ingeroepen weigeringsmotieven zijn trouwens helemaal niet fundamenteel noch voldoende om een beslissing te nemen cfr. "Bijlage 13 quater".

De aangevochten beslissingen dd. 22 november 2011 zijn foutief en onafdoende gemotiveerd en maken daarom een schending uit van de motiveringsplicht.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om:

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.)."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen".

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees

voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag een brief neerlegde die zijn vader door de wijkraad had laten afstempelen ter bevestiging van zijn problemen en de enveloppe waarmee deze brief door de vader van eerste verzoeker werd verstuurd. Ter gelegenheid van zijn gehoor op 14 november 2011 naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag verklaarde eerste verzoeker het volgende: *“Ik heb mijn problemen reeds verteld tijdens mijn eerste asielaanvraag, maar ik stuitte op ongeloof. Vandaag kan ik u een brief overhandigen. Mijn vader schreef een verzoekschrift aan de vertegenwoordigers van de wijkraad. Deze brief werd ook door de wijkraad en zij bevestigen op hun beurt mijn problemen. Ik leerde hier een Afghaanse man, Omar, kennen, wiens tante op 27/08/2011 naar Kaboel ging. Ik heb via hem een brief aan mijn vader gegeven. Ik heb bovengenoemde brief per post ontvangen van mijn vader. Ik verzoek DVZ mijn dossier over te maken aan het CGVS. Ik verzoek het CGVS mijn brief aandachtig te lezen. Als het nodig is, kan ik aan die Omar vragen of ik het vliegtuigticket van zijn tante kan voorleggen.”*

Verder blijkt uit het administratief dossier dat tweede verzoekster verwijst naar de brief die haar echtgenoot had neergelegd, naar haar hartproblemen en posttraumatische stress.

3.5. In de bestreden beslissing die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen, wordt met betrekking tot de neergelegde documenten gesteld dat hij de brief die hij via zijn vader ontving reeds naar voor had kunnen brengen bij de behandeling van zijn eerste asielaanvraag en dat deze een gesolliciteerd karakter vertoont. Daarnaast wordt erop gewezen dat de inhoud van de brief terugslaat op de initiële asielmotieven van eerste verzoeker waaraan geen geloof werd gehecht. In de beslissing wordt gesteld dat de enveloppe geen aanduiding bevat van de inhoud. De gemachtigde van de staatssecretaris besluit dat eerste verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet waardoor de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging wordt genomen. In de beslissing die ten aanzien van tweede verzoekster werd genomen, worden de motieven van de beslissing van haar echtgenoot, thans eerste verzoeker hernomen en aangevuld met de opmerking dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

3.6. Na een theoretisch betoog over de motiveringsplicht en artikel 51/8 van de vreemdelingenwet stellen verzoekers dat zij bij hun tweede asielaanvraag *wel degelijk* nieuwe gegevens hebben aangebracht. Verzoekers bevestigen dat de problemen die zij in het kader van hun eerste asielaanvraag hadden ingeroepen nog steeds bestaan, dat hun vrees voor vervolging gegrond is en dat dit wordt aangetoond door de nieuwe stukken. De Raad wijst er in de eerste plaats op dat verzoekers zelf aangeven dat zij zich in het kader van hun tweede asielaanvraag op dezelfde problemen baseren als bij hun eerste asielaanvraag. De bewijslast dat de bewijsmiddelen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet ligt bij de verzoekende partij (RvS 26 oktober 2006, nr. 163 610). Het komt dus bij uitstek aan verzoekers toe om aan te tonen dat de nieuwe elementen als *“nieuwe gegevens”* kunnen worden beschouwd, waar zij in gebreke blijven. Met hun stelling dat het argument met betrekking tot de enveloppe niet weerhouden kan worden, weerleggen verzoekers de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris niet dat de enveloppe geen aanduiding bevat omtrent de inhoud ervan. Ook hun betoog over de gebruiken en tradities in hun herkomstregio waarbij verklaringen door een raad van wijzen worden geofficialiseerd, is niet van aard om te weerleggen dat de neergelegde brief een gesolliciteerd karakter vertoont, noch om te ontkrachten dat de *“inhoud terugslaat op de reden die de betrokkene(n) gehad zou hebben om (hun) land van herkomst te verlaten”* waaraan *“geen geloof*

werd gehecht door de Belgische asielinstanties". Verder stelt de Raad vast dat verzoekers niets inbrengen tegen het determinerende motief van de bestreden beslissingen dat verzoekers "een dergelijke brief reeds naar voren had(den) kunnen brengen tijdens de behandeling van (hun) eerste asielaanvraag". Dit motief volstaat trouwens om de bestreden beslissingen te kunnen schragen. Verzoekers kunnen dus niet in het minst worden bijgetreden waar zij stellen dat de voorgelegde stukken wel degelijk nieuwe gegevens zijn.

3.7. Met hun uiteenzetting over de bewijsvoering in asielzaken en het voordeel van de twijfel gaan verzoekers eraan voorbij dat in de bestreden beslissingen geen standpunt wordt ingenomen over de behoefte aan internationale bescherming van verzoekers, doch slechts wordt vastgesteld dat zij bij hun tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens hebben aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

3.8. Er werd geen schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Verzoekers hebben niet aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. De beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.9. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en van de artikelen 48/3 en 49/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

"(...)

Artikel 48/4, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"§1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4 valt.

§2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie ; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst ; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Artikel 49/3, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"Een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, neemt de vorm aan van een asielaanvraag.

Deze asielaanvraag wordt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4."

Uit de bestreden beslissingen dd. 22 november 2011 blijkt niet of verweerder de nieuwe asielaanvraag van verzoekers grondig onderzocht heeft in het kader van artikel 48/4 §2 a+b van de Vreemdelingenwet om te weten of aan de asielaanvraag van verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Nochtans had verweerder dit op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet ambtshalve moeten doen.

De motivering die verweerder gegeven heeft, is stereotiep in die zin dat er een onvoldoende persoonlijke motivering wordt gegeven, rekening houdend met de concrete en individuele elementen van voorliggend dossier.

Door zich in de bestreden beslissing in hoofdzaak te beperken tot een verwijzing naar de eerste asielaanvraag van verzoekers, waarbij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Rand voor Vreemdelingenbetwistingen op resp. 28 januari 2011 en 28 april 2011 de eerste asielaanvraag van verzoekers hadden afgewezen, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit

alle elementen die werden aangehaald in verzoekers dossier n.a.v. hun tweede asielaanvraag , op ernstige manier in overweging heeft genomen.

Volledig ten onrechte heeft verweerder de nieuwe aangehaalde asielmotieven n.a.v. verzoekers tweede asielaanvraag helemaal niet grondig getoetst aan de criteria die voorzien zijn in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De door verzoekers verstrekte nieuwe gegevens (met name de door de Rand van Wijzen bevestigde brief van verzoekers vader waarin uitvoerig de persoonlijke moeilijkheden van verzoekers werden uiteengezet) waren nochtans wel degelijk voldoende concreet om gewag te kunnen maken van moeilijkheden in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had verweerder een vollediger onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en rekening dienen te houden met de nieuwe elementen die verzoekers hebben aangebracht.

Verweerder heeft ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoekers ondervinden in Afghanistan.”

3.10. Het tweede middel is niet ontvankelijk voor zover daarin door verzoekers de schending wordt aangevoerd van de Kwalificatierichtlijn aangezien zij niet alleen nalaten uiteen te zetten welke artikelen uit deze richtlijn zij viseren, maar tevens verzuimen te verhelderen op welke wijze deze geschonden zouden zijn. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291).

3.11. De Raad wijst er verder op dat de toepassing van de artikelen 48/4 en 49/3 van de vreemdelingenwet tot de exclusieve bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen behoort. De bestreden beslissing betreft echter een weigering tot in overwegingname van een tweede asielaanvraag, wat de bevoegdheid is van de gemachtigde van de staatssecretaris, die beperkt is tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens heeft aangebracht waardoor de schending van de artikelen 48/4 en 49/3 van de vreemdelingenwet niet dienstig kan worden aangevoerd.

3.12. Het betoog van verzoekers dat de bestreden beslissingen onvoldoende persoonlijk zijn en zich beperken tot een verwijzing naar hun eerste asielaanvraag, waarbij verzoekers een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel opwerpen, gaat uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen, waardoor hun stelling feitelijke grondslag mist. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden zijn de bestreden beslissingen niet beperkt tot een verwijzing naar hun eerste asielaanvraag, maar beschrijven zij waarom de elementen die in het kader van de tweede asielaanvraag werden aangevoerd niet als “*nieuwe gegevens*” kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Voor een bespreking hiervan wordt verwezen naar wat hierboven met betrekking tot het eerste middel werd gesteld. Verzoekers verhelderen niet met welke gegevens de gemachtigde van de staatssecretaris bij zijn beoordeling geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. Er werd geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

3.13. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.14. In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekers stellen hierbij het volgende:

“(…)

Verzoekers zijn van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

Gelet op de door hen bijgebrachte nieuwe stukken alsook uitgewerkte argumenten ter gelegenheid van hun nieuwe asielaanvraag dd. 14 november 2011, kon verweerder niet in redelijkheid komen tot de door hem genomen beslissingen.

De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens zijn onverenigbaar met het door verweerder genomen besluit.”

3.15. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het

bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

3.16. Verzoekers' blote affirmatie volstaat niet om aannemelijk te maken dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen de beslissing en zijn doel, met name het vermijden van *ad infinitum* herhaalde asielaanvragen. Er werd geen schending van het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

3.17. Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN